

cửa kính ra vườn sau...vào trong, bốn giọt...nước màu hồng còn đọng trên mặt đá hoa. Sang không khỏi rung mình...khi nghĩ căn nhà này không còn là nơi an toàn nữa. Việc thay ổ khóa trở nên vô ích. Sang nghĩ ngay đến một người bạn thân nhất sống dưới Daly City. Sang nhấc điện thoại, vừa quay số của bạn, vừa nghĩ thầm: "Ban sống độc thân, gọi điện thoại lúc này...cũng không trở ngại lắm."

Có tiếng "Allô" trong điện thoại, giọng ngái ngủ.

- Ban, Sang đây. Xin lỗi nhé, có chuyện cần muốn nói với ông.

Ban giọng hoạt hản lên:

- Chuyện gì vậy? Có nghiêm trọng lắm không?

Sang nghĩ ngợi một chút, rồi nói:

- Ông dậy đi, tôi lên ông ngay bây giờ nghe.

- Ừ, được. Lên đi.

Sang lật đặt xuống garage, vào xe, de vội ra, bấm remote control đóng cửa, rồi lái xe ra đường xuống xa lộ 280 South. Mười phút sau, Sang đã ngồi trong phòng khách nhà Ban.

- Hôm nay ông không đi làm à?

- Có. Nhưng xin về sớm...cũng vì cái chuyện tôi sắp nói với ông đây.

Ban đã pha sẵn trà cho hai người. Anh rót ra hai chén, một đẩy tới trước mặt Sang:

- Uống đi cho ấm bụng đã. Tôi cũng nghĩ là quan trọng nên ông mới tới giờ này.

Sang dẫn đo một chút, rồi nói:

- Không biết nó quan trọng hay không, và đến cỡ nào...nhưng rất lạ. Tôi kể từ đầu cho ông nghe để xin ông cho ý kiến.

Sau khi uống mấy ngụm trà, Sang kể tường tận mọi chi tiết câu chuyện.

Ban yên lặng ngồi nghe hết câu chuyện, rồi ngả người, dựa sát lưng vào ghế, cau mày:

- Chưa có yếu tố nào để nói là quan trọng, như đe dọa tới tính mạng mình chẳng hạn, nhưng lạ thì rất lạ...Tên này quả có tài đột nhập vào nhà người ta...nhưng...với mục đích gì? Một bông cẩm chướng, lưu lại vài giọt...cứ cho là máu đi...để làm gì chứ?

Sang gật đầu:

- Vì thế, mình mới khó nghĩ. Để mãi vậy...mình phát khùng mất, mà báo cảnh sát? Không đủ lý do để họ tiếp cứu.

Ban ngồi bật dậy:

- Tôi muốn tới xem.

Thực đúng ý Sang, chàng nói ngay:

- Mặc đồ mau...tôi đưa ông đi.

- Để tôi lái xe đi...không lại phiền ông đưa về.

- Không sao.

- Thôi. Để tôi lái xe đi.

Sang thấy cũng tiện cho chàng:

- Vậy càng tốt.

Hai chiếc xe đậu trước cửa garage nhà Sang. Chàng mở cửa trước cho Ban vào.

Ban đưa mắt nhìn khắp nơi, từ phòng khách vào tới family room, sau đó anh mới đến quan sát bông cẩm chướng, và đưa mắt theo những giọt nước màu hồng hồng dưới sàn đá hoa trong nhà. Anh chấm tay vào một giọt nước đó, hai ngón tay xoa vào nhau, miệng nói:

- Dính...như máu vậy.

Sang cũng biết Ban thời còn ở nhà đã từng là sĩ quan phòng hai sư đoàn, nên anh ta cũng có kiến thức về điều tra.

- La nhĩ.

Anh ta đứng từ trong, nhìn ra vườn sau.

Sang nói sự thắc mắc của mình:

- Từ ngoài cửa này, không tài nào mở được cửa, dù là thợ khóa. Chỉ có thể vào cửa trước, rồi mở cửa này ra vườn...hái hoa, và trở vào. Những người có khóa cửa trước là thằng Bình và công ty cho thuê nhà.

Ban bác ngay:

- Bọn cho thuê nhà không có một lý do gì để làm chuyện này, nếu không muốn nói là không dám...vì còn luật lệ ở đây. Những người khác như thợ khóa, muốn đổi nghề đạo chích cũng không phải...vì nhà mình đâu có mất vật gì, đúng không. Vậy chỉ còn "ông em". Làm chuyện này chỉ vì muốn lung lạc tinh thần ông mà thôi.

Sang bỗng trở thành tối tăm:

- Làm sao mà biết...có phải nó hay không?

Ban cười:

- Thôi được, để mai tôi gọi nó xem có phải nó làm chuyện này không và nó muốn gì. Tôi tin là với tôi, nó không nói dối đâu.

Hai người trở lại phòng khách. Ban đi quanh phòng, tiến đến quan sát hai cánh cửa gỗ chắc chắn mở ra ngoài, lắc đầu như không tìm được điểm gì đặc biệt.

Bỗng Ban à lên một tiếng, nói mau:

- Minh tối dạ quá.

- Sao?

- Ông mua cho tôi cái alarm di động đi, để nó ở góc nhà kia là bảo đảm. Có người vào hay không mình biết liền. Nhưng nhớ nói với bác gái là khi không có ông, đừng có xuống nhà dưới, có gì, cứ gọi 911 là được. Bà cụ ra mặt, có thể rất nguy hiểm...Khi nó biết mình có phòng bị...chắc chắn sẽ...ngưng ngay cái trò chơi vớ vẩn này liền.

Sang cũng gật đầu đồng ý:

- Ý kiến hay. Đêm mai sẽ có.

Ban cũng có ý kiến như Sang:

- Minh khoan hãy nghĩ tới báo với cảnh sát vụ này. Hiện tại, nó chưa đủ yếu tố của một vụ "criminal". Thôi tôi về nghe. Ông cho số điện thoại của thằng Bình, mai tôi gọi nó, rồi sẽ cho ông hay.

Sang đọc số điện thoại của Bình, sau đó, tiến bạn ra cửa. Sang cho xe vào garage, kiểm soát mọi cửa, thì đã tới gần ba giờ. Chàng nhìn bông cảm chướng một lần nữa, trước khi về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, không đợi cho mẹ hỏi, Sang cho cụ biết là chuyện hoa cảm chướng vẫn tiếp tục xảy ra như mấy ngày qua. Chàng cũng nói với mẹ để nguyên những giọt máu trên sàn đá hoa. Nhưng để cụ đỡ hoang mang, Sang nói sẽ đặt máy báo động để ngăn ngừa kẻ gian đột nhập vào nhà. Sang lấy bông hoa, mang về phòng mình, cất trong ngăn kéo bàn làm việc cùng với ba bông có trước đây. Vậy là chàng đã có tới bốn bông. So sánh chúng với nhau, Sang cũng chẳng tìm thấy một điểm khác biệt gì.

Cả buổi trưa hôm đó, Sang thay ổ khóa mới cửa đằng trước, mua và đặt hệ thống báo động đúng góc

cạnh để kiểm soát một phần phòng khách trong đó có chiếc bàn trên đặt bình bông và cửa family room ra vườn sau. Sang cũng nghĩ tới một hệ thống máy thu hình, nhưng trong lúc gấp rút, chàng không đủ thời giờ để làm chuyện này.

Buổi chiều, trước khi đi làm, Ban có gọi Sang và cho biết Bình thể là không có về nhà làm chuyện gì cả. Nó có giận Sang thực, nhưng cũng chỉ để bụng vậy thôi. Sang cũng tin lời Bình...vì dù sao, nó cũng không có thì giờ làm chuyện này liên tục như thế. Đây phải là một “âm mưu” gì đó, có thể quan trọng hơn là một sự hù dọa để đùa nghịch.

Sang cho Ban biết mình đã đặt hệ thống báo động. Hôm sau là thứ bảy, chàng đề nghị với Ban là nếu đêm nay không khám phá được bí mật của mấy bông cẩm chướng, Chàng sẽ sang bên bạn bàn lại kế hoạch. Có thể sẽ phải đặt máy thu hình.

Ban trấn an bạn:

- Chuyện cũng chưa có dấu hiệu gì là nguy hiểm...trừ việc ai đó ra vào nhà mình một cách tự do như vậy. Tôi chỉ quan tâm về bác gái mà thôi. Có thể mình đưa cụ đi ở đâu một thời gian, nếu sự việc không khá hơn. Chuyện đặt thêm máy thu hình cũng tốt. Nhưng hiện tại mình cứ gián tiếp báo cho nó biết là mình có phòng bị...để nó chấm dứt việc làm kia đi. Mình cũng chỉ cần vậy thôi, phải không?

Sang nhận điều bạn nói là đúng.

Chiều nay, trước khi rời nhà, Sang chỉ cho mẹ biết cách mở và tắt cái alarm, cũng không quên dặn lại bà cứ ở trên lầu, nghỉ cho tới sáng hôm sau, đừng xuống nhà dưới làm gì. Nếu khi Sang về, có cần gấp cụ,

chàng sẽ lên gọi cửa. Chàng cũng nhắc cụ gọi ngay số 911 và cho chàng, nếu alarm hú.

Tối hôm đó, từ lúc bước chân vào sở, đầu óc Sang luôn luôn nghĩ về những chuyện có thể đang diễn ra tại nhà mình. Thời gian qua có vẻ rất chậm chạp. Máy điện thoại để ngay trước mặt, thế mà mỗi khi điện thoại của các đồng nghiệp reo cũng làm cho Sang giật mình. Cho đến khi tan sở, mẹ chàng cũng không gọi điện thoại...là dấu hiệu tốt.

Trên đường về, Sang lại nghĩ có thể tên kia đã bỏ một ngày không tới. Như thế cũng hay, vì được ngày nào đỡ khổ ngày đó, hoặc biết đâu nó sẽ chấm dứt từ đêm nay. Tốt, tốt...Sang nghĩ thế khi cho xe vào garage. Chàng hấp tấp mở cửa lên nhà trên, và chạy mau ra phòng khách. Bông hoa thứ năm đã xuất hiện trên bàn khiến Sang như chôn chân xuống đất, miệng mở ngoác, không thốt nên lời, mắt ráo hoảnh, nhìn bông hoa trắng trắng, quên cả tắt máy báo động khiến nó hú âm nhà. Tối lúc đó, Sang mới lật đặt tới tắt nó đi. Cũng may, Sang nghĩ ngay việc cho mẹ biết máy báo động kêu là do chàng vô ý.

Vừa gõ cửa phòng, chàng vừa nói lớn:

- Mẹ đừng gọi 911, con vô ý làm cho nó kêu đó. Mẹ cứ tiếp tục ngủ đi, không có chuyện gì cả.

Sang lại xuống phòng khách. Sự xuất hiện của bông hoa hôm nay như thách thức chàng. Có một điểm là máy báo động mở, thế mà không phát hiện ra được nó. Sao vậy??? Những giọt máu đêm nay hơn hôm trước một giọt...và tươi màu trên nền nhà. Sang tới lắc mạnh cửa ra ngoài vườn, khóa cài vẫn chặt chẽ như kẻ kia không cần mở ra để vào! Kẻ đó là ai,

người hay ma??? Đây là lần đầu tiên Sang nghĩ tới ma một cách thận trọng chứ không chỉ là một phỏng đoán vu vơ.

Sang ngồi xuống ghế sa lông, vừa lo lắng, vừa chán nản: “Mình có đặt thêm mấy camera chắc cũng chẳng giúp thêm gì được cho vụ khám phá kẻ đột nhập, nếu nó là...ma.” Sang với điện thoại, uể oải bấm số gọi Ban.

Ban bị dựng dậy, biết ngay là Sang:

- Ông đấy à...Chuyện sao?

Sang thờ dãi:

- “Nó” vẫn vào nhà cắm hoa mà alarm không phát hiện được. “Nó” là thứ gì vậy? Người hay ma?

Ban nói ngay:

- Ma, ma. Làm chó gì có ma. Mà nó nát cái kiểu gì vậy...Nếu có ma, nó muốn chơi mình, thì phải hiện lên dưới hình thức dữ dội, mày mặt hung tợn...

Sang ngắt lời:

- Mẹ, nếu là ma đàn bà thì sao? Kiểu Liêu Trai chí dị chẳng hạn.

Ban cười hô hố:

- Đừng có mơ mộng hão huyền. Ma đó chỉ có ở bên Tàu, và với Bồ Tùng Linh mà thôi ông ơi. Thôi, đi ngủ đi, mai tôi sang, mình đi ăn sáng rồi tính.

Sang nghĩ cũng phải như thế, bây giờ đâu có làm gì được, nên nói:

- Vậy mai ông tới tôi nghe. Chừng mười giờ đi.

- Sớm thế? Nhưng thôi cũng được.

Sang cúp điện thoại. Chàng đứng dậy vươn vai, thở phào một nhọc. Trước khi lên phòng, Sang nhìn lại bông hoa một cách bức dọc, rồi để nguyên đèn, bỏ

lên lầu, mang theo bông hoa, vút vào ngăn kéo bàn cùng những bông trước đó.

Sang khó dỗ giấc ngủ, tai để ý tới những động tĩnh dưới nhà, óc suy nghĩ miên man. Quả thực, nếu là ma...thì ma nào lại nát người một cách...công phu như vậy. Hay nó muốn báo hiệu một cái gì đây? Bao giờ chấm dứt? Mình có nên dọn đi nơi khác? Đó là giải pháp cuối cùng. Nhưng, Sang như không muốn nghĩ tiếp...là nếu nó nhắm vào chàng...thì có dọn đi đâu...nó cũng vẫn theo được. Ma mà, làm sao qua mặt được nó chứ. Trở mình mãi, Sang mới thiếp đi, và bừng dậy lúc tám giờ sáng.

Khi Sang xuống nhà dưới ăn sáng, mẹ chàng hỏi:

- Sao, đêm rồi?

Sang biết bà cụ chưa biết gì, nên chàng nói:

- Không có gì. Con nghĩ, sau này còn xảy ra...chuyện như thế, mẹ tạm thời sang bên chị Kim ít ngày đi...để con...

Bà cụ ngắt lời

- Mẹ không sợ gì đâu. Mình sang đó, nếu nó cứ tiếp tục như thế này mãi, mình cũng lại phải về thôi. Mẹ cứ ở trên lầu thì chắc cũng không sao.

Sang nghĩ nếu không có những chuyện gì trầm trọng hơn, thì quả thực bà cụ cũng chẳng cần phải tránh đi đâu. Vì thế, Sang gật đầu:

- Ấy là con lo xa vậy. Nếu mẹ không thấy lo sợ lắm...thì mình cứ ở nhà. Và, buổi tối, sau khi không còn việc gì quan trọng để phải ở dưới nhà, mẹ cứ lên lầu, khóa cửa nghỉ, có chuyện gì dưới nhà, cứ mặc kệ nó...

- Được. Con cứ yên tâm.

Gần chín giờ, Ban chưa tới thì Bình về. Nó dùng chìa khóa cũ mở cửa không được, đành gõ cửa. Mẹ Sang ra, thấy Bình về, bà mừng rỡ khẽ reo lên:

- Bình nó về này.

Bình hơi khộp khi gặp mẹ và anh. Sang lắc đầu:

- Mày về là tốt rồi. Mẹ với tao cũng chẳng buồn gì mày đâu.

Bình lặng lẽ vào ngồi xuống ghế, khẽ nói:

- Con nghe nhà mình có gì lộn xộn...nên về đây. Anh Ban hôm trước có phen hỏi con...có làm chuyện đó không, con đâu có biết chuyện đó là chuyện gì chứ.

Mẹ Sang nhìn hai con, rồi nói:

- Mẹ cũng nghĩ...thằng Bình chẳng làm chuyện này...

Sang gạt đầu:

- Con cũng nghĩ thế...Ban nó có ý kiến hỏi thằng Bình thì cứ để nó gọi Bình nói chuyện. Thế cũng tốt.

Bình lặng ngồi như muốn nghe câu chuyện. Sang đứng lên:

- Lên phòng tao, tao kể lại cho nghe.

Hai anh em lên lầu.

Trong phòng Sang, chàng đưa cho Bình xem cả năm bông cẩm chướng, sau kể cho nó nghe đầy đủ câu chuyện, nhưng nói là chàng đã giấu mẹ chuyện đêm rồi.

Ban đã tới. Hai người xuống phòng khách. Thấy Bình, Ban cũng vui, nói:

- Ủ, thằng này về, mình có thêm người...

Sang thấy Bình không có phản đối lời Ban, nên ngồi xuống ghế đối diện với Ban, nói:

- Bình, mày ngồi xuống đi, mình bàn chuyện tối nay.

Bình ngồi xuống. Mẹ Sang mang một khay cà phê và ít bánh ngọt ra để trên bàn, rồi cũng ngồi xuống ghế.

Sang nêu ý kiến:

- Đêm nay, bọn mình phải chia nhau ra theo dõi ngay từ chập tối...xem chuyện gì xảy ra.

Mẹ Sang gạt đi:

- Chắc không cần đâu...vì đêm rồi cũng không có gì nữa...

Sang quay sang mẹ:

- Cho dù thế, biết đâu tối nay. Nếu không khám phá ra mình không sống yên thân ở đây được đâu, mẹ à...rồi mình cũng phải dọn nhà đi.

Nhưng trong thâm tâm Sang lại gọi ngay tới việc...ma làm...thì mình có dọn đi đâu, nó cũng theo. Chàng không dám nói ra sợ mẹ mình mất tinh thần.

Ban hiểu ý Sang, cũng nói vào:

- Con nghĩ bác cứ đóng cửa phòng nghỉ, dưới này mặc mấy đứa chúng con.

Bà cụ không phản đối gì nữa. Sang, Ban và cả Bình bàn bạc và giao trách nhiệm cho nhau. Thời điểm hành động là từ...mười giờ tối nay.

Sau cùng Sang nói:

- Mình thức trắng đêm ở phòng khách thì bố nó cũng không dám tới. Nhưng làm vậy cũng chẳng ích gì. Đây mình muốn tìm hiểu rõ ràng...để trừ tận gốc.

Nói thế vì Sang nghĩ nó là một tên trộm (nó đã lấy gì đâu mà gọi nó là trộm!). Nếu là ma thì chưa chắc ả!